

[Johs. Christiansen.]

Biografafgift end den oprindelig foreslaaede, skyldes det bl. a. den Forhøjelse af Totalisatorafgiften, som der vil blive stillet Forslag om ved næste Samlings Begyndelse. Sagen henhører jo under en anden Lovgivning end den, vi har til Behandling her.

Jeg har i et Blad set den Udtalelse fremsat fra interesseret Hold, at hvis en saadan Forhøjelse blev gennemført, kunde man, som vedkommende udtrykte sig, lige saa godt lukke det hele. Nu skal jeg slet ikke forsøge at spaa om, i hvilket Omfang et saadant Skridt vilde være i Stand til at ryste det danske Samfund, men naar man i Mandagsaviserne kunde læse om, at der ved Derby'et i Søndags blev spillet for mellem 600 000 og 700 000 Kr., saa skulde jeg da næsten tro, at Danmark og dermed den ædle Hesteavl m. v. skulde kunne bestaa endda, selv om Afgiften blev sat op fra 10—20 til 15—30 pCt. Skal Afgiften for Biograf-forestillinger sættes op til 60 pCt. — og det vil den jo nu blive —, sker der næppe Totalisatorspillet nogen overvældende Uret ved, at Afgiften her sættes til mellem en Fjerdedel og Halvdelen deraf.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale at stemme for det af Finansministeren stillede Ændringsforslag og for Forslaget i øvrigt, saaledes som det nu er affattet.

Inden jeg slutter, har jeg imidlertid nogle Ting at sige vedrørende Filmsraadet, foranlediget af Oplysninger, som det under Udvalgsbehandlingen ved den højtærede Justitsministers Velvilje er lykkedes at fremskaffe om Raadets Virksomhed i Almindelighed og dets Stilling til Afgiftsspørgsmaalet i Forbindelse med Filmen „Det gælder din Frihed“ i Særdeleshed.

Jeg kritiserede ved første Behandling af det foreliggende Forslag skarpt, at Filmsraadet havde indstillet den nævnte Film til Afgiftsfrihed, fordi jeg fandt, at den nævnte Film aldeles ikke havde gjort sig fortjent til en saadan Begunstigelse. Økonomisk set var Begunstigelsen næppe upaa-krævet, al den Stund Filmen vistnok publikumsmæssigt er blevet en Fiasko, hvad der ganske vist tjener Befolkningens Omdømme og gode Smag til Ære, men unægtelig skæpper forbigret lidt i Kassen. Men Spørgsmaalet om, hvorvidt en Film skal fritages for Afgift, bør ikke afgøres efter dens Muligheder som Kassestykke. Der maa nødvendigvis anlægges et andet Kriterium, og jeg maa da ogsaa efter de indhentede Oplysninger fuldt ud fastholde, hvad jeg sagde herom ved første Behandling. Det viser sig nemlig, at der, før Filmen kom til Bedøm-

melse i Filmsraadet, kun var 3 Medlemmer af Raadets 9 Medlemmer til Stede ved Filmens Fremvisning, medens 1 Medlem kom saa sent, at han i hvert Fald ikke saa den stærkest kritiserede Trediedel af Filmen. Man maa spørge, om en Forretningsgang som denne kan siges at opfylde de Krav, man med Rette kan stille til en offentlig Myndighed. Jeg skylder i Sandhedens Interesse at tilføje, at Raadets Formand havde indkaldt i alt 5 af Raadets Medlemmer til den nævnte Filmsfremvisning, men det nytter efter min Mening kun lidt, naar den ene af de to, der udeblev, var paa Rejse i Jylland, og den anden, der bor i Næstved, ikke kunde naa at komme herind med det i Indkaldelsen givne Varsel.

Summen af, hvad jeg her har oplyst, er med andre Ord, at Filmsraadet aldeles ikke var beslutningsdygtigt, en Opfattelse, der i øvrigt klart bekræftes af § 7 i Raadets Forretningsorden, hvori det foreskrives, at mindst 5 Medlemmer skal være til Stede, for at Raadets Beslutninger kan være gyldige. Som Undskyldning for, at Beslutningen om Afgiftsfritagelse for „Det gælder din Frihed“ blev truffet af 3 eller, om jeg saa maa sige, 3½ Medlem, anføres det i en Udtalelse af 16. Maj, tilstillet os af Justitsministeriet, at Sagen var stærkt hastende paa Grund af Filmens umiddelbart forestaaende Premiere, og at man i lignende Hastesager sædvanligvis kun indkalder de i København boende 5 Medlemmer af Raadet. Som gyldig Undskyldning synes jeg ikke, at denne Forklaring vil kunne holde. For det første maa det rent umiddelbart antages, at man i en Sag af denne Art, hvor det gælder en Afgørelse af baade principiel og fiskal Betydning af ikke ringe Omfang, ikke bør undlade at indkalde hele Raadet. For det andet bør den Omstændighed, at det paagældende Filmselskab fremsender sin Anmodning til Raadet med for kort Varsel, naturligvis ikke godtages. Det mindste, man kan forlange af et Selskab, der søger Afgiftsfritagelse for en Film, er, at det fremsætter sin Anmodning i saa god Tid, at Raadets Formand gennem sit Sekretariat kan naa at indkalde samtlige Raadsmedlemmer med behørigt Varsel.

Da man i Udvalget ikke fandt Udtalelsen af 16. Maj tilstrækkelig fyldestgørende, bad man om yderligere Oplysninger. Disse forelaa i en ny Udtalelse af 25. Maj. Deri hedder det bl. a. at der ikke findes faste Regler om, med hvilket Varsel Raadsmedlemmerne skal indkaldes til ordinære Møder. Det er muligt. I Forretningsordenen hedder det, at Sager, der enten er af væsent-